

ענת סרטיסטי, העולם הזה

עמי גלוסקא:

„כאילו הרצוג מחעסק כל העת, בחנינות!”

רק אסירה אחת, דיווחו בותרות סוף-השבוע, זכתה בחנינה מידי נשיא-המדינה לכבוד יום-העצמאות. שווייה המעטי של החנינה התבטא בקיצור משך-המאסר בחדש אחד בלבד.

טילפנתי לעמי גלוסקא, המשמש בתפקיד מזכירו של נשיא-המדינה וש„החליף” כמה נשיאים. שאלתי אותו האם הנשיא הנוכחי החליט להחמיר.

אני חושב שהמידע שפורסם בהבלטה אינו נכון. השנה לא היו חנינות מיוחדות לרגל יום-העצמאות, בגלל מה שמכונה „חנינות לרגל שנת ה-40”. יש ועדה, הפועלת והממליצה על חנינות לאורך כל השנה. החל בפברואר, התחילו להגיש המלצות לנשיא. בסך-הכל היו כ-30 חנינות.

● **יחסית לנשיאים הקודמים, חיים הרצוג הוא נשיא חנון ורחום?**

לא, אין להנחה הזאת כל יסוד. באופן סטטיסטי, אין שום הבדל מהותי בין תקופת-הנשיאות של הרצוג לבין תקופות-הנשיאות הקודמות. אבל מכיוון שבכיוון הרצוג היו חנינות מאוד מפורסמות — השב”כ, המחטרת — נוצר רושם מוטעה, כאילו הרצוג מתעסק כל העת בחנינות...

חנינות

● **בדרך-כלל, נהוג לחשוב שהנשיא הוא רק חותמת-יגומי בהליך החנינה.**

לא, לא מדוייק. הנאשם הוא זה שיוזם את בקשת-החנינה. הבקשה נשלחת למישרר-המישפטים במיקרים של עבירות אורחיות, ולמישרר-הביטחון במיקרים צבאיים. או נפתחים מה שמכונה „תיקי חנינה”.

אנחנו מבקשים חוות-דעת רפואיות, או פסיכיאטריות, או ביטחוניות — לפי הצורך. אלה מועברות לשר-המישטרה או לשר-הביטחון, המצרפים את המלצותיהם. ברוב המיקרים, הנשיא מקבל את ההמלצות, אבל היו בהחלט מיקרים שבהם ההמלצה לא נראתה לנשיא — לקולה או לחומרה.

● **ואז?**

ואז הוא העדיף שלא להמליץ על דעת עצמו, אם כי זה על פי סמכותו. במיקרים כאלה הוא מחזיר את התיק לעיון מחדש. (דפנה ברק)

ענת סרטיסטי, העולם הזה

עמוס אטינגר:

„איך הגיע לשם אלוהים? מישהו התבלבל!”

היה יום-העצמאות. היה מימנו. היו מוזמנים, היו חייבים, היתה מסכת, היה קהל והפעם היה שם אמילו אלוהים בבבדו ובעצמו.

בכל שנה, ביום העצמאות, זוכרים את הנומלים וקראים את ה„זכור”. כל שנה אומרים „זכור עם ישראל את בניו ובנותיו...” השנה השמיטו את עם ישראל, ושמו במקומו את אלוהים. „זכור אלוהים את בניו ובנותיו...” קראה הקריינית דליה מזור.

התקשרתי מייד עם האחראי על המיפגן, העיתונאי ואיש-הטלוויזיה עמוס אטינגר, ושאלתי מי החליף את עם ישראל באלוהים.

אני בעצמי לא מבין איך זה קרה. הרף עם ה„זכור” הגיע אלינו מועדפת מישרר-חנינות של צה”ל, דליה מזור קראה מה שכתוב שם. אני מניח שמישהו התבלבל שם.

● **היתה חזרה גנראלית. לא שמתם לב לאלוהים בזמן החזרה?**

אני חושב ששמעתי את זה, אבל הייתי כלי-כך עסוק שלא נתתי לזה את דעתי.

● **דליה מזור?**

היא קיבלה דף וקראה אותו. זה לא מתפקדה להתחכך עם טכסט.

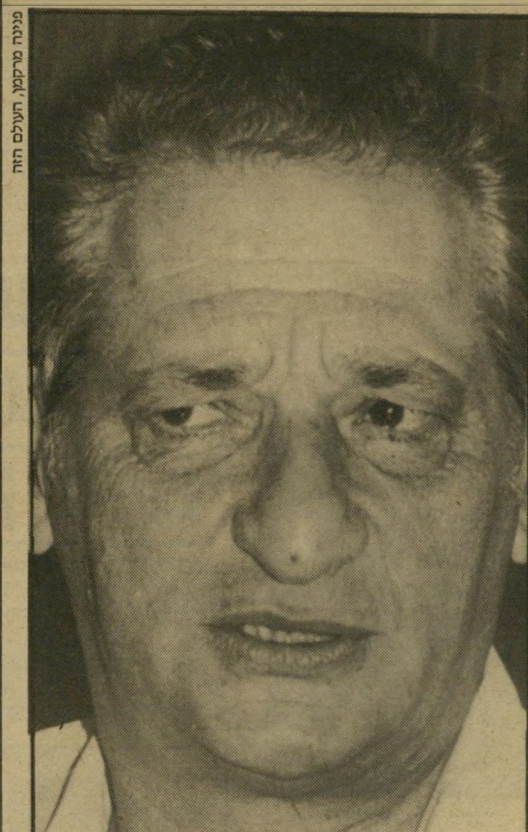
● **מה שאתה אומר הוא שכבר בחזרה שמו לב לעניין, ואף אחד לא שאל בלום?**

אני שמתי לב לזה רק כשראיתי את המיפגן בטלוויזיה. גם לי זה הפריע, ואני מכין שלעזר הרבה מאוד אנשים. התקשרו איתי רבים בעניין זה. בעצם, די מרגיז אותי שעבדתי על המיפגן הזה חצי שנה, וכל מה שאומרים לי עכשיו זה למה ב„זכור” אמרו אלוהים.

● **כנראה אלוהים נגב לך את ההצגה.**

את זה את אמרת. (דניאלה שפי)

יום-העצמאות

גיני פרס:

„הכל מזוייף כאן! כולם בני-זונה!”

ביום העצמאות ה-40 למדינת-ישראל פגשתי בגרשון („גיני”) פרס, „האח של” שימעון. הקבלן העליון ריתק אותי באימרות-השפר שלו על המדינה. כולו שפע סארקזם. שאלתי אותו לפרש הסארקזם הזה.

זה לא מתיישב לך, אהה, עם זה שאני אח של שימעון פרס? ● **מחי בעצם טענתך העיקרית נגד ישראל ביום-הולדתה ה-40?**

החברה הישראלית סיגלה לעצמה מין פומפוס, כיסוי של שמלץ. יש כאן, בישראל בת ה-40, כלי-כך הרבה ויוף, וזהו תהליך ההולך וגובר, הולך וגובר.

● **על איזה תהליך בדיוק אתה מדבר?**

עצמאות

אני מדבר על תהליך הזיוף שאנשים מופיעים בהטפות פורייטניות, כשכולם בני-זונה כל אחד מנסה להשכיב כאן כל אחת ולהתגאות אחרי-כך בכיבושיו. אני אומר: עשו מה שעשיתם, אבל בלי מעטה של צניעות! היו הגונים: בהתחלה התגאינו ברמות הצבר הדוגרי, הישר. התפעלנו מכך שהוא לא ריבך בשפה יותר מדי מעורנת. ופתאום הכל הפך מזוייף.

● **אני שומעת בקולך אכזבה?**

זה לא שאני נשמע מאוכזב: אני מאוכזב! אני באמת מאוכזב! האכזבה הזאת התמירה בשנים האחרונות.

● **הצהרות מעין אלה לא יגרמו למתחים במישור פחה?**

כן, יש להניח. בעבר זה גרם. שמעון התרגו לקרוא את רכריי. ועלי-כן אני נוהר, נמנע מלדרוך על יבלות מיספחחיות. (דפנה ברק)